

SALİH UYAN

HAYALLER • HAYATLAR

ANLIYORUM
AMA
KONUŞAMIYORUM

Feci komik
bir İngilizce öğrenme
macerası...



ROMAN



Mr. and Mrs. Brown
bu romanı okuyunca
fena bozulacak!

CARPE
DIEM

~Hayaller Hayatlar~
Anlıyorum Ama Konuşamıyorum

Yazar: Salih Uyan
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 177
Genç Kurgu/Roman/Kişisel Gelişim
1. Baskı, İstanbul, Ocak 2017
5. Baskı, İstanbul, Haziran 2019
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN:



Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap
facebook.com/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.



“Good morning class!”

“Good morning teacher!”

“How are you today?”

“Fine thanks, and you?”

“Sit down, please. Durmuş, oğlum tahtayı sil!”

Sınıf gürültülü bir şekilde yerine otururken, Rus filolojisi üçüncü sınıf terk İngilizce öğretmeni Hüseyin Öğretmen, tahtanın kenarına dizilmiş irili ufaklı tebeşirlerden en uzununu seçerek tahtaya bir başlık attı:

‘Simple Present Tense...’

İlker masanın üzerindeki silgi tozlarını temizledikten sonra defterini açtı.

Sol taraftaki sayfaya yazmayı hiç sevmiyordu. Yarım sayfalık boşluğu annesinden yiyeceği fırçaları düşünerek biraz süzdü, sonra risk alıp sağ sayfaya yöneldi.

Yeni bir konu yeni sayfaya yazılır, diye düşündü içinden.

“Öğretmenim?”

“Efendim?”

“Tükenmez kalemle başlık atabilir miyiz?”

“Oğlum sen bu sınıfa yeni mi geldin?”

“Hayır öğretmenim.”

“E ne soruyorsun o zaman? Size en az bin beş yüz kere söylemedim mi tükenmez kalem kullanmak yok diye? Yanlış yazarsan ne olacak?”

“Cevat’ın tükenmez kalem silgisi var öğretmenim. Ondan alırım.”

“Cevap verme bana. Oğlum! En arkada, üçüncü sırada oturan gözlüklü! Niye defterin açık değil?”

“Evde unutmuşum öğretmenim.”

Hüseyin Öğretmen, gözünün ucuyla sıranın altından yarısı gözüken kraker paketini göstererek gürlledi:

“Yemeğini unutmuyorsun ama!”

“Onu kantinden aldım öğretmenim.”

“Sus, cevap verme bana! Kızım! Kırmızı kazaklı! Başlığı atmadın mı hâlâ?”

“...”

“Kızım cevap versene!”

Kırmızı kazaklı kız, cevap vermeden başlığı yazdı. Siyah gözlüklü çocuk, yırtık ayakkabılı asker tıraşlı esmer çocuk, İlker ve tüm sınıf, başlığı atmış bekliyorlardı.

“Çocuklar bugün çok önemli bir konu işleyeceğiz. Simple present tense, yani geniş zaman. Alışkanlık olarak yaptığımız şeyleri anlatmak için bu zamanı kullanırız. Buraya kadar anlaşılmayan bir şey var mı?”

“Öğretmenim!”

“Söyle kızım.”

“Kötü alışkanlıklarımızdan bahsederken de bu zamanı mı kullanırız?”

“Evet, her türlü alışkanlık için bu zaman kullanılır. Mesela ben tenis oynarım, yüzerim, uyurum... Hepsi bu zamanla söylenir.”

“Öğretmenim!”

“Efendim?”

“Tuvalete gidebilir miyim?”

“Teneffüste aklın neredeydi? Yok tuvalet falan!”

“Ama çok sıkıştım öğretmenim.”

“Git hadi!”

Çocuk mahcup bir yüz ifadesiyle koşarak sınıftan çıkarken, arka sıralardan birkaç öğrenci kıkırdadı.

Ders karşılıklı soru cevap şeklinde bir süre daha devam etti. Öğrenciler büyük bir titizlikle tahtaya yazılanları defterlerine geçirdiler. Geniş zamanın kullanıldığı alanlar, cümle dizilişini gösteren bir formül ve örnek cümleler...

Zil sesiyle birlikte çocuklar, kovanları kurcalanmış bir arı sürüsü gibi bahçeye aktılar.



Hüseyin Öğretmen, öğretmenler odasına doğru yürüdü. Kırk dört yaşındaydı ve tam otuz yedi yıldır hayatını kırkar dakikalık dilimler hâlinde yaşıyordu.

Akşam evdeyken bile içgüdüsel olarak kırk dakikada bir farklı bir şeye yöneliyordu. Hatta geçen gece oturmaya gelen ve geç saate kadar kalkmayan öğrenci velisiyle konuşurken gaipten zil sesleri duymuştu.

Öğretmenler odasına girdi ve camın kenarında duran, her yerinden süngerleri fırlamış siyah koltuğa oturdu.

Etrafın dağınıklığına bakılırsa, Hamdi Efendi henüz gelmemiş olmalıydı.

Tek ayağı aksayan ve gençliğinden beri aynı okulda hizmetli olarak çalışan Hamdi Efendi geçenlerde masaya çay bırakırken, “Hocam, my name is Hamdi. This is a tea” demiş ve gururla gülümsemişti.

Sonra da uzun uzun Avrupa’da açmayı planladığı kahveyi anlatmış, ince belli bardaklarla sunulan demleme Türk çayının, poşet çaydan ötesinin bilinmediği ecnebi memleketlerinde nasıl popüler olacağından bahsetmişti.

Hüseyin Öğretmen de Hamdi Efendi’yi sınıfa davet etmiş ve bu yaşına rağmen gayretinin ve projelerinin sınıfa örnek olmasını dileyerek sözü ona bırakmıştı.

Hamdi Efendi söze, “Hello, my name is Hamdi” diyerek başlamış, tam “This is a tea” diyecekken etrafta panikle bir çay bardağı aramış, bulamayınca da Hüseyin Öğretmen’i gösterip, “This is a hoca” demişti.

Sınıf kahkahalarla gülerken bahçede bir tavuk görüp “This is a chicken” deyivermiş ama durumu gene kurtaramamıştı.

Sonra onlara da İngiltere’de çay ocağı açma projesini anlatmaya başlamış ama kahkahalardan sesini duyuramadığı için sinirlenmiş, öğrencilerin üzerine yürümüştü.

Hüseyin Öğretmen güç bela Hamdi Efendi’yi ders-ten çıkarmış ve yaptığı bu davetten pişman olmuştu.

Zırrrrrrrrrr!!

Hüseyin Öğretmen siyah, deri çantasını alıp, hayatından bir kırk dakikayı daha silmek için sınıfa doğru yürüdü.



“Çocuklar! Geniş zamanda insanın kafasını en çok karıştıran şey ‘s’ takısıdır. Şimdi beni çok dikkatli dinleyin!”

En ön sırada oturan çelimsiz bir öğrenciyi ayağa kaldırdı.

“Hızlı bir şekilde ‘he, she, it’ de bakayım?”

Çocuk hızlıca söylemeyi denedi ama beceremedi. Garip bir ses çıkardı.

Sınıftaki birkaç çocuk daha denedi. Sonra Hüseyin Öğretmen devreye girdi.

“Hişşt!”

Sınıf boş gözlerle öğretmene bakıyordu.

“Hişşt oğlum hişşşt! Hızlı söyleyince böyle bir ses çıkıyor işte.”

Sınıfta herkes biraz da dalgaya alarak yüksek sesle ‘hişt’ demeye başladı.

Hüseyin Öğretmen, eliyle masayı yumruklayıp sınıfı susturduktan sonra tahtaya kocaman bir 'hişt' yazdı ve konuşmaya devam etti:

“Bundan sonra ‘he, she, it’ten sonra ‘s’ takısını koymayı unuttuğunuz zaman size sadece ‘hişt’ diyeceğim ve siz de anlayacaksınız, tamam mı?”

“Taaaamaaaaaam!”

Hüseyin Öğretmen, orta sıralarda tamam korosuna katılmayan bir öğrenciyi kaldırarak, “Oğlum, arkadaşların niye tamam diye bağırды, biliyor musun?” diye sordu.

“Şeyi unutunca hoşt diyeceğiz hocam.”

“Oğlum köpek mi kovalıyorsun ya! Hoşt değil, hişt dedim, hişt! Hem neyi unutunca diyeceğiz bunu? Aklın nerede senin?”

Çocuk bir şey demeden önüne baktı.

Hüseyin Öğretmen, bu hişt yöntemini kendisi bulmuştu. Gramerle ilgili bazı konuların akılda kalması için bu tür senaryolar hazırlıyordu ve bunlar işe de yarıyordu.

Bu arada başka bir şey daha bulmuştu. Hemen tahtaya yönelip kocaman bir ‘s’ harfi çizdi.

“Çocuklar, bu hangi kelimenin baş harfidir sizce?”

“Sucuk.”

“Hayır.”

“Sütlaç.”

“Hayır.”

“Salata.”

“Aklınıza yemekten başka bir şey gelmiyor mu sizin oğlum? Lokantadayız sanki ya!”

Sınıf bu tepki üzerine iyice eğlenmeye başlamıştı. Herkesin beyni harıl harıl ‘s’ harfi ile başlayan yemek ismi arıyordu ki Hüseyin Öğretmen yine masayı yumruklayarak bu eğlenceyi sonlandırdı.

“Yeter! Ben söylüyorum. Sekreter. S harfi sekreterdir. ‘Do’ ve ‘does’ ise patrondur. Patron şirkete ne zaman gelir?”

“Öğleyin gelir öğretmenim.”

“Hayır. Bir olumsuzluk olduğunda.” Tahtaya kocaman bir ekşi işareti koydu. “Ya da bir sorun olduğunda” hemen altına da kocaman bir soru işareti çizdi, “Gelir patron.”

Aceleyle tahtaya bir artı işareti çizip anlatmaya devam etti:

“Her şey yolundayken, yani olumluyken patron gelmez, işlere sekreter bakar. Patron gelince de sekreter gider. Yani olumlu cümlelerde -s takısı gelir, olumsuz ve soru cümlelerinde ise gelmez.”

Hüseyin Öğretmen tahtanın boş kalan köşesine, “He likes swimming” yazdı. Altına da “He doesn’t likes swimming” yazdı ve renkli tebeşirle ikinci cümledeki ‘like’ fiilinin sonundaki ‘s’ takısının üzerine kocaman bir çarpı işareti koydu.

Bu teknikler hem dersin öğretilmesi açısından işe yarlıyordu hem de çocuklar evlerinde anlatıp onun reklamını yapıyorlardı.

Ama işin kötüsü bu kadar ayrıntılı anlattıktan sonra bile sorduğu sorulara cevap alamayınca sinirlenme katsayısı acayip artıyordu.

Hemen tahtanın sol tarafını silip birkaç soru yazdı. Böylece kendi keşfettiği tekniğin işlevselliğini bilmem kaçınıcı kez deneyecekti.

Çocuklar tahtadaki cümlede bırakılan boşluğa bakarak şirkete kimin gelmesi gerektiğini düşünmeye başladılar. Bazı çocukların hayalinde bir sekreter belirmişti bile. Bir çoğu şirkette hiçbir sorun olmamasını ve hep sekreterin olmasını diliyorlardı.

İlker kendisini bir patron olarak düşündü. Kendisi 'do' oluyordu, sınıfın en güzel kızı Hatice de 'does.'

Ne güzel olurdu? Sekreter kim olabilir diye düşünürken öğretmenin sesi cınladı sınıfta:

“Bitti mi oğlum?”

Çıt yok.

“Bakacağım şimdi ama.”

İki öğrenci haricinde herkes yine yanlış yapmıştı. Sinirlendi Hüseyin Öğretmen. Kullandığı öğretim yöntemlerinin sınıf profiline göre çok ağır geldiğini düşündü. “Çıtayı biraz indirmeliyim” dedi kendi kendine. Şu 's' takısı olmasa İngilizce öğretmek çok daha kolay olacaktı.

La havle çekerek doğru cevapları yazdı tahtaya. Herkes silgisine sarılıp yanlışlarını sildi.

“İyi ki tükenmez kalem kullanmıyorlar!” diye düşündü Hüseyin Öğretmen.

Yapılan yanlışlar, binlerce küçük silgi tozu hâlinde akşam Hamdi Efendi tarafından süpürölüp çöp kovasını boylayacaktı.

İlker, zille birlikte sınıftan fırladı. Yeni öğrendikleri zaman kalıbında otuz tane örnek cümle yazması gerekiyordu akşam. On tane olumlu, on tane olumsuz, on tane de soru...

Eve doğru neşe içinde yürürken, tam önüne bir güvercin inip paytak paytak yürüdü. Yanından hızla beyaz bir otomobil geçti.

Akşam televizyonda ne vardı acaba?



Dört Yıl Sonra



“Kendinizi rahat bırakın, ayak parmaklarınızın ucunda yükselin ve sanki bir ağacın en yüksek dalında elma varmış da onu koparmak istiyormuşsunuz gibi uzanın. Evet, harika, daha fazla uzanın. Daha fazla...”

Sabah güneşi, yer yer su birikintileriyle kaplı okul bahçesinde beden eğitimi dersi yapan öğrencilerin saçlarında geziniyordu.

Öğrencilik yıllarının en mesut zamanları, sabahları ilk saatlere konmuş olan beden derslerinde yaşanıyor. Her ne hikmetse öğleden sonra yapılan beden dersleriyle, sabah yapılan arasında inanılmaz bir fark vardı.

Ya da İlker böyle düşünüyordu. Hayalinde büyütüğü elma ağacının en üst dalına uzanmaya devam ederken bedeni gevşiyor, ılık bir rüzgâr eşofmanın açık yakasından girerek bütün vücuduna tatlı bir ürperti veriyordu.

“Rahat! Şimdi son kez sınav çekiyoruz ve sonra...”

Öğrenciler hep bir ağızdan, “Serbeeeeest!” diye bağırdılar coşkuyla.

Serbest kelimesi, öğrenci lüğatinde maç demekti.

Herkes yere yattı ve öğretmenin saymaya başlamasıyla birlikte küçük taşlarla kaplı ıslak zeminde inip kalkmaya başladı.